Són les 15:05 i sis valents hem quedat al club per anar a Sabadell. A un setè valent se l'ha d'anar a buscar a una gasolinera de Sils i els altres van directes. Sempre hi ha algú que fa tard i aquesta vegada em toca a mi i com a càstig em comuniquen que haig de posar el cotxe, cosa que no tenia previst. Sort que no vaig anar al club a peu.

És la darrera ronda de la 1ª fase de divisió d'honor i ens toca el **Colon Sabadell Chessy**, i no us enganyaré pas, no confiàvem gaire a rascar quelcom d'aquest match. El virus Carnestoltes sempre es cobra alguna víctima, en el nostre cas no es pot dir que hi tingués gaire a veure però per molts motius diferents l'equip que presentàvem era el més fluix de tota la temporada: 4 titulars del A, 5 del B i una vella glòria del C. El rival? L'actual segon classificat del grup, un històric que entre primers i segons llocs ha sucat pòdium gairebé cada any en la darrera dècada. Ara enteneu quan parlava de valents, no?

Un dels cotxes arribem i ens dirigim al local de joc. Allà ja ens hi espera en Parramon, que té el do sempre d'arribar abans que la resta i de saber-nos indicar els millors llocs on aparcar. A la porta d'entrada un rètol avisa que aquesta tarda es podrà gaudir de l'enfrontament **Colon Sabadell Chessy vs. Gerunda**
. I és clar que sí!! Això és la
Divisió d'Honor
, amb majúscules, i aquí hi juguen els millors.

Travessem les portes i de seguida t'arriba aquell aire de local social, sostres alts, barra de bar, gent gran gaudint de la lectura del diari, alguns escaquers per qui vulgui passar l'estona, secció de billar, secció d'escacs... un local amb una llarga història al darrere. Ens esperem al bar a què arribin els demés, però arriba la hora de començar i l'altre cotxe encara no ha arribat. No passa res, tothom sap en quina posició juga. "*Vinga va, cap amunt!*". "*Cap al matadero*", diu un altre. Quins ànims. Més tard sabríem que el cotxe que falta s'havia perdut en una zona de bosc propera a Sabadell. No s'entén... la temporada de caçar bolets fa molt que es va acabar! El com s'ho van fer per acabar trobant el camí cap al local de joc és quelcom difícil de desxifrar.

Entrem a la sala de joc i veiem que hi ha uns espectadors de luxe: tots els campions del món des de Steinitz fins a Kasparov. Els seus retrats presideixen la sala, la sala de joc esdevé un temple on els millors del món seguiran en directe les teves jugades. L'últim retrat és el d'en Kasparov, i és inevitable fer el comentari: els Jalifman, Kasimdzhanov i companyia aquests no cal... però coi, com a mínim faltarien Kramnik, Anand i Carlsen! Perquè els escacs no s'acaben amb Kasparov... o sí?

